

Narodowe Forum Muzyki

Przestrzeń dla piękna

01

czerwca 2017

czwartek

19:00

NFM, Sala Kameralna

Dęte i strunowe

Radostaw Pujanek – skrzypce
Marlena Grodzicka-Mysłak – I altówka
Monika Mazur – II altówka
Maciej Kłopocki – wiolonczela
Paulina Rostaniec – kontrabas
Małgorzata Świętoń – flet
Gustaw Bachorz – klarnet
Katarzyna Zdybel-Nam – fagot
Tomasz Bińkowski – waltornia

Program:

Vincenzo Gambaro (1785–1824) *Kwartet F-dur* na flet, klarnet, róg, fagot op. 4 nr 1

I Allegro

II Andantino

III Polonaise

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791) *Kwintet waltorniowy Es-dur* KV 407

I Allegro

II Andante

III Rondo: Allegro

Ludwig van Beethoven (1770–1827) *Septet Es-dur* op. 20

I Adagio – Allegro con brio

II Adagio cantabile

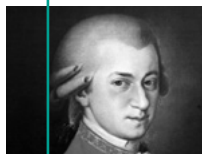
III Tempo di menuetto

IV Tema con variazioni: Andante

V Scherzo: Allegro molto e vivace

VI Andante con moto alla marcia – Presto

[90']

W.A. Mozart

L. van Beethoven

Kunst niedostrzegalny

Adam Bielecki

Septet Es-dur na skrzypce, altówkę, klarnet, róg, fagot, wiolonczelę i kontrabas op. 20 jest stosunkowo wczesnym dziełem Ludwiga van Beethovena. Kompozytor ukończył go w 1800 r., a zatem w wieku 30 lat, stojąc u progu swojej największej aktywności twórczej. Zwróćmy uwagę, że liczba opusowa 20 sąsiaduje z liczbą 21 – opusem *I Symfonii C-dur*. Obie te kompozycje miały swoje prawykonania podczas tego samego koncertu w wiedeńskim teatrze dworskim 2 kwietnia 1800 r. Jednak „ciężar gatunkowy” symfonii i septetu nie jest taki sam – symfonia dla Beethovena oznaczała wypowiedź znacznie poważniejszą.

Do jakiej więc tradycji odwoływał się 30-letni kompozytor, pisząc swój znakomity *Septet Es-dur*? Była to sięgająca czasów Haydna i Mozarta tradycja „muzyki lekkiej, łatwej i przyjemnej”, swoistej muzyki rozrywkowej tamtych czasów. Najbardziej charakterystyczne są dla tej konwencji takie gatunki, jak *divertimento*, *serenada*, *notturmo* i *kasacja*. Jeden z utworów Mozarta (skomponowany na zabawę ogrodową), utrzymany w takiej właśnie konwencji, bardzo ciekawie opisywał Alfred Einstein w swojej monografii *Mozart. Człowiek i dzieło*. Zacytujmy fragment: „Obsada: trio smyczkowe i dwa rogi; partię wiolonczeli dubluje fagot, którego głos nie jest nawet osobno wypisany. Można sobie wyobrazić, że pięciu czy sześciu muzyków wkracza i wychodzi, grając owego Marsza, a właściwie *Divertimento* wykonują w oświetlonej świecami altanie. W takiej muzyce nie można sięgać zbyt głęboko, kunst musi zostać niedostrzegalny i przodziać się we wdzięku. Ale może być pokaz wirtuozostwa: pierwszy skrzypek, którego partia traktowana jest zawsze lub prawie zawsze jako »violino principale«, ma prawo wysuwać się na pierwszy plan i uważać, że oklaski publiczności są przeznaczone dla niego”.

Właściwie bardzo wiele z tego opisu odpowiada duchowi *Septetu Es-dur* op. 20 Beethovena. W szczegółach są jednak istotne różnice, przede wszystkim obsada utworu jest inna, bardziej rozbudowana i zróżnicowana. Do wykonania potrzeba tu skrzypiec, altówki, klarnetu, rogu, fagotu, wiolonczeli i kontrabasu. Dzieło składa się z sześciu części. Nastrój pierwszej części jest typowy dla pogodnego tonu *divertimenta*, choć występne *Adagio* brzmi niemal „symfonicznie”. W następnych częściach słuchacz może się rozkoszować tą pełną wdzięku muzyką, raz śpiewną, raz taneczną (temat menueta odnajdziemy w jednej z sonat fortepianowych Beethovena). Zaskakuje początek ostatniej części: w *alla marcia*

brzmia żałobne tony, które jednak ustępują wkrótce pogodnemu i efektownemu *Presto*.

Vincenzo Gambaro przyznają Państwo, że nazwisko tego kompozytora dla większości z nas brzmi obco, nie można go też odnaleźć w encyklopediach muzycznych. Historycy mają problem z ułożeniem biograficznych szczegółów w jeden kompletny portret twórcy, być może chodzi nawet o dwóch albo trzech muzyków noszących nazwisko Gambaro. Gambaro był muzykiem włoskim, pochodzącym z Genui, a działającym w Paryżu. Żył prawdopodobnie w latach 1785–1824. W Paryżu ukazał się zbiór jego trzech *Quartetti per flauto, clarinetto, corno e fagotto* op. 4. Pierwszy z nich zabrzmiał podczas dzisiejszego koncertu. Jest to kompozycja trzyczęściowa, utrzymana w serenadowym, pogodnym nastroju i nawiązująca wprost do stylu klasycznego (styszalny jest wpływ Mozarta). Instrumenty dęte w uroczy sposób dialogują, przekazują sobie pełne wdzięku tematy; zdarzają się momenty wirtuozowskie. Trzecia część jest polonezem.

Cytowaliśmy już opinię o pewnym dziele Mozarta – pora na muzykę tego genialnego twórcy. *Kwintet waltorniowy Es-dur* KV 407 powstał pod koniec 1782 r. w Wiedniu. Jest przeznaczony na róg, skrzypce, dwie altówki i wiolonczelę. Zwraca uwagę obecność aż dwóch altówek w tym składzie. Mozart skomponował ten utwór dla salzburskiego waltornisty Ignacego Leitgeba. Warto dodać, że Leitgeb był człowiekiem, z którego Mozart bardzo lubił sobie żartować, robiąc mu różne „kawały”. Widoczne to jest w niektórych rękopisach, przykładowo w *Koncertie D-dur* na róg KV 412, w którym fragmentem przeznaczonym dla znajomego waltornisty towarzyszą różne zabawne komentarze słowne kompozytora, jak chociażby „Brawo, biedaku”. Musiało być coś zabawnego i jednocześnie budzącego sympatię w solście, dla którego powstał *Kwintet Es-dur*. Utwór składa się z trzech części, a tak ocenia go Alfred Einstein: „Traktowato-by się go całkiem humorystycznie, gdyby nie to, że część środkowa, *Andante*, to utwór głęboko odczuty, mały dialog miłosny pomiędzy rogiem i pierwszymi skrzypcami. Skrajne części dworują sobie z ograniczeń instrumentu solowego – proszę postuchać zwłaszcza humorystycznego motywu fanfarrowego w *Rondo-Finale*. Dzieło jest jakby szczytkowym koncertem z akompaniamentem kameralnym, i nie brak nawet okazji do kadencji”.

Radostaw Pujanek

Pierwszy koncertmistrz NFM Filharmonii Wrocławskiej. Ukończył z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu w klasie B. Bryty oraz Akademię Muzyczną im. F. Chopina w Warszawie u I. Wojciechowskiej. Jest laureatem konkursów ogólnopolskich i międzynarodowych. Umiejętności doskonalił na kursach mistrzowskich i kameralnych pod kierunkiem m.in. W. Witkomirskiej, W. Marschnera, Ch. Tregera oraz członków Trio Fontenay i Kwartetu Camerata. Występuje jako solista, kameralista i koncertmistrz w kraju i za granicą. Dokonał licznych nagrań płytowych i archiwalnych. Jest propagatorem i mifońnikiem kameralistyki, współpracuje m.in. z takimi artystami, jak V. Vassilyev, J. Gallardo, A. Vitytovich, A. Szymczewska, R. Groblewski, T. Strahl, M. Sikorski, M. Zdunik, T. Daroch. Wraz z Ł. Długoszem, K. Budnik-Gałązką i R. Kwiatkowskim współtworzy kwartet fletowy FourTune, którego debiutancka płyta z nagraniem kompozycji K. Pendereckiego, K. Meyera i W. Słowirskiego (NFM, CD Accord) ukazała się w 2013 r.

Marlena Grodzicka-Mysłak

Urodziła się w 1980 r. w Legnicy. Jest absolwentką poznańskiej Szkoły Talentów, ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. F. Chopina w Warszawie i Akademię Muzyczną im. K. Lipińskiego we Wrocławiu w klasie S. Kamaszy. Studiowała także w Hochschule für Musik und Tanz w Kolonii pod kierunkiem M. Buchholza. Swoje umiejętności doskonaliła podczas licznych kursów mistrzowskich u wybitnych postaci świata muzycznego w kraju i za granicą. Jest laureatką wielu konkursów, w których brała udział zarówno jako skrzypaczka, jak i altowiolistka. Dwukrotnie była stypendystką Ministra Kultury i Sztuki. Przez wiele lat współpracowała z niemiecką Philharmonie der Nationen oraz Malaysian Philharmonic Orchestra z siedzibą w Kuala Lumpur, z którymi koncertowała w najbardziej prestiżowych salach na całym świecie, m.in. w Carnegie Hall w Nowym Jorku, Berliner Philharmonie, Tonhalle w Zurychu, Concertgebouw w Amsterdamie. Jako solistka uczestniczyła w wielu nagraniach polskiej muzyki filmowej. Od 2007 r. jest członkiem NFM Filharmonii Wrocławskiej.

Monika Mazur

Absolwentka Akademii Muzycznej im. F. Nowowiejskiego w Bydgoszczy w klasie J. Paruzela. W latach 2012–2016 pracowała jako muzyk solista Filharmonii Kaliskiej. Obecnie jest członkiem NFM Filharmonii Wrocławskiej. Gra na instrumencie J. Pawlikowskiego z 2006 r. W 2010 r. w ramach programu promującego Akademię Muzyczną w Bydgoszczy

dokonała nagrań solowych oraz kameralnych dla TVP Bydgoszcz. Występowała jako solistka z Akademicką Orkiestrą Symfoniczną w Bydgoszczy i Orkiestrą Filharmonii Kaliskiej. Artystka stale doskonali swoje umiejętności w zakresie zarówno muzyki solowej, jak i kameralnej. Współpracowała z takimi orkiestrami, jak Filharmonia Pomorska, Toruńska Orkiestra Symfoniczna, Filharmonia Kaliska i Inter>CAMERATA. Swoją sztukę doskonaliła pod kierunkiem wielu szeroko cenionych artystów, takich jak J. Greiner, E. Guzowska, P. Reichert, Z. Carmeli, J. Pisarski oraz członkowie Kwartetu Śląskiego.

Maciej Kłopotcki

Absolwent łódzkiej Akademii Muzycznej im. G. i K. Baciewiczów w klasie S. Firleja. W 2011 r. rozpoczął studia doktoranckie w katowickiej Akademii Muzycznej. W latach 2001–2006 pełnił funkcję I wiolonczelisty NFM Orkiestry Leopoldinum, jednocześnie w sezonie 2005/2006 był II koncertmistrzem wiolonczel Filharmonii Śląskiej w Katowicach. Od 2006 r. jest koncertmistrzem NFM Filharmonii Wrocławskiej. Jako gościnny koncertmistrz wiolonczel występuje z Hafnia Chamber Orchestra i Wrocław Score Orchestra. Jest też I wiolonczelistą CCC Orchestra. Koncertuje solo i kameralnie, współpracując z Aukso i Silius Trio, którego jest założycielem. Od 2005 r. prowadzi klasę wiolonczeli w Zespole Szkół nr 9 we Wrocławiu.

Paulina Rostaniec

W 2008 r. ukończyła z wyróżnieniem poznańską Akademię Muzyczną w klasie P. Czerwińskiego. W tym samym roku podjęła pracę w Filharmonii Poznańskiej. Od 2015 r. jest członkiem zespołu NFM Filharmonii Wrocławskiej. W swoim dorobku artystycznym ma wiele osiągnięć, m.in. wyróżnienia w VII Ogólnopolskim Konkursie Kontrabasowym im. A.B. Ciechańskiego w Poznaniu oraz IV Międzynarodowym Konkursie Kontrabasowym im. S. Kusewickiego w Sankt Petersburgu, a także I miejsce w IV Ogólnopolskim Konkursie Interpretacji Muzycznej w Krasiczynie.

Małgorzata Świątón

W 2003 r. ukończyła Akademię Muzyczną im. K. Lipińskiego we Wrocławiu w klasie fletu G. Olkiewicza. Od 2002 r. jest solistką w grupie fletów w NFM Filharmonii Wrocławskiej. Jest laureatką III nagrody w kategorii duety w VIII Międzynarodowym Konkursie Współczesnej Muzyki Kameralnej im. K. Pendereckiego (Kraków, 2014). Współpracowała m.in. z Sinfonią Varsovią, NFM Orkiestrą Leopoldinum i Orkiestrą Kameralną Wratislavia. Wykonywała również koncerty solowe i kameralne z NFM Filharmonią Wrocławską, NFM Orkiestrą Leopoldinum. Jako muzyk orkiestrowy i kameralistka dokonała wielu nagrań płytowych, m.in. z NFM Filharmonią Wrocławską.

Gustaw Bachorz

Student klasy klarnetu J. Tatarczyka w Akademii Muzycznej im. K. Lipińskiego we Wrocławiu. Laureat najważniejszych nagród podczas wielu konkursów i festiwali o skali regionalnej, ogólnopolskiej i międzynarodowej, takich jak Zachodniopomorski Festiwal Klarnetowy w Szczecinie, Festiwal Klarnetowy w Piotrkowie Trybunalskim czy Akademicki Konkurs Klarnetowy we Włoszakowicach. Stypendysta rektora wrocławskiej Akademii Muzycznej, Royal Conservatoire of Scotland, Akademii Sztuki w Szczecinie i wielu innych. Swoje umiejętności doskonalił pod kierunkiem wybitnych muzyków zarówno w Polsce, jak i za granicą; z wieloma z nich także współpracował. Obecnie bierze aktywny udział w życiu kulturalnym Wrocławia, koncertuje także w całej Polsce.

Katarzyna Zdybel-Nam

Absolwentka warszawskiej Akademii Muzycznej. W 2015 r. na Akademii Muzycznej im. K. Lipińskiego we Wrocławiu uzyskała tytuł doktora sztuki. Jest laureatką międzynarodowych konkursów, m.in. w Moskwie, Oxfordzie i Bostonie (USA), Chieri i Pesaro (Włochy). Jako solistka wystąpiła m.in. ze Stuttgarter Kammerorchester, Sinfonią Varsovią, Orchestra Filarmonica di Torino, Orchestra Filarmonica

Marchigiana, NFM Orkiestrą Leopoldinum i Capellą Cracoviensis. Współpracuje także z Royal Danish Orchestra, Gothenburg Symphony Orchestra, Göteborg Opera Orchestra, SWR Saarbrücken-Kaiserslautern, Iceland Symphony Orchestra, Orchestre de Chambre de Lausanne, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Narodowej. Od 2007 r. jest solistką NFM Filharmonii Wrocławskiej. W 2014 r. ukazały się jej dwie płyty: *Portrait* oraz *Poezja dźwięków*.

Tomasz Bińkowski

Urodził się w 1969 r. w Łodzi. Naukę gry rozpoczął od skrzypiec, a następnie kontynuował edukację muzyczną w klasie waltorni Cz. Szczukowskiej w PLM im. H. Wieniawskiego w Łodzi. Jest absolwentem Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie w klasie J. Jeżewskiego. Już podczas studiów współpracował z wieloma warszawskimi orkiestrami i zespołami kameralnymi, m.in. z Cameratą Vistulą, Ensemble de Narol, Polską Orkiestrą Radiową oraz Sinfoniętą Cracovią, z którą współpracuje na stałe do dzisiaj. W 1992 r. rozpoczął pracę w orkiestrze Sinfonia Varsovia, od 1993 r. był pierwszym waltornistą w Warszawskiej Operze Kameralnej. Współpracował i koncertował z Menuhin Festival Orchestra pod dyrekcją Y. Menuhina i Penderecki Festival Orchestra pod dyrekcją K. Pendereckiego. W 1998 r. został pierwszym waltornistą Philharmonie der Nationen pod dyrekcją J. Frantza. Tomasz Bińkowski jest jednym z założycieli kwintetu instrumentów dętych blaszanych Chamber Brass oraz sekstetu instrumentów dętych drewnianych Gruppo di Tempera. Obecnie jest pierwszym waltornistą solistą Teatru Wielkiego – Opery Narodowej w Warszawie.

Organizator:

Partner:

NFM – instytucja kultury miasta Wrocławia, współprowadzona przez:

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.